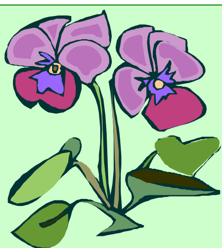

PENSEO

N-ro 161

Marto/2005

Monata Beletra Revueto en Esperanto
Honorita de Premio Grabowski,1994

Fondita en 1990; Enretigita en 1997 la 16-a jaro http://www.elerno.net/penseo.htm

Sentitole

Adiaŭado al s-ro Dai Liming*, la kunbatalanto, kiun mi neniam vidis

Lu Hai-er

mi ĵus aŭdis, lastajare en
Pekin'
ankaŭ partoprenis vi l' Kongreson
do, ni perdis ŝancon konatiĝi
via nom' konata freŝe al mi
jam dum nokt' falstele fulmis tra l' ĉiel'
fikse mi vin pririgardis,
nur svagaĵ' vualis okulparon mian

Jen sporade! sur la malfacila voj'
malmultiĝas homfiguroj jam nun
mi domaĝas, ke sublima via korp'
en malhela stelobril'
malaperis jen nerimarkebla...

tion, kion vere vi deĵetis, estas
torĉ', brulanta decideme
en flagranta stelolum'
torĉ' kaj torĉ'
matenruĝon prilumigas

elĉinigis **Elerno**

Dai Liming (1940-2005): famekonata kiel ĉina Esperanta manio, sin donis al Esperanta afero preskaŭ 40 jarojn, popularigante kaj propagante senlace. Je la 6-a de marto, 2005, li forpasis pro subita cerba hemorgio.

Jin Guang

Timiga kancero! Wang Li finfine eksciiĝis pri sia malsano: utera kancero. Ho ve! Kiam ŝi troviĝis nur ĉe la sojlo de la aĝo de dudek jaroj, ŝiaj idealo kaj estonteco deiris de ŝi iom post iom malprosimen, dum la morto alproksimiĝis al ŝi paŝon post paso. Kia sufero! Ŝi falis en malesperon. Ŝi preferis forlasi plene komforte ol resti turmentata de la malsano. Ŝi do komencis akumuli dormigajn pilolojn...

Sufoke varmege. Post vespermanĝo, ŝi eksentis senliman teruron. Elirinte el la malsanulejo, ŝi paŝis sencele en la ĝardeno, kaj poste eksidis sub arbeto, fikse rigardante foren senrimede.

"Ĉu malsanulino en hospitalo aŭ vizitanto al malsanulo?" aŭdiĝis voĉo. Reveninte de distriĝo, ŝi trovis apud si starantan junulon, kiu, kun dika libro aksele, estis atendanta ŝian respondon.

"Ne, ho, mi enhospitaliĝas," ŝi respondis senorde.

"Mi nomiĝas Li Ming. Ankaŭ mi estas enhospitaliĝanto. Ŝajne, ni estas samsortuloj. De kia malsano vi suferas?"

"Kancero," ŝi riedetis amare, sentante tion amuza.

La demandinto, sen pluaj vortoj, eksidis kaj, elpoŝiginte cigaredon malrapide, ekmeditis.

"Kian libron?" Ŝi ekprenis la libron kaj komencis foliumi ĝin, sed nenio videbliĝis pro la malhela vesperkrepusko.

" En la tuta libro troviĝas interesaj rakontoj. Vi povas ekkoni ĝin per mia rakondado." Li

Ming ekrakontis, “Estis juna soldato je la aĝo de 18 jaroj. Tuj kiam li rekrutiĝis, komenciĝis la memdefenda batalo kontraŭ Vjetnamio. En batalo, li perdis kontakton kun sia armeo. Kvankam liaj kruroj estis rompitaj per kugloj de malamikoj, li ne fariĝis malespera. Nur kun granda persista volo, li sukcesis rampi sur la monta vojo pli ol 100 kilometrojn kaj reveni al la landlimo...”

Li rakontis serioze sed humure, dum ŝi aŭskultis gusteme. Ĝuste tiam li ĉesis abrupte.

“Kaj poste?” ŝi demandis.

“Pardonon. Mi legis ĝis ĉi tie. Se vi volas aŭskulti plu, mi daŭrigos legi alian parton antaŭ ol mi rakontos.”

De tiam, ĉiuvespere ili venis al la ĝardeno senaverte. Ŝi jen aŭskulti al la rakonto jen babilis kun li, tute foregesante sian malsanon. Kun alproksimiĝo al la finaj rakontoj de la libro, li ekhavis multe pli seriozan vizaĝesprimon ol antaŭe. Iutage, post ŝia nova korpa ekzamenado, la kuracisto konfirmis al ŝi, ke ŝi suferas de benigna tumoro anstataŭ utera kancero, kaj petis ŝin preta por morgaŭa operacio de fortranĉado.

Ŝi surprizigite rondigis siajn okulojn kaj poste komencis ridegi pro ĝojo, tiel ke ŝi forĵetis ĉiujn dormigajn pilolojn kaŝitajn sub la kapkuseno. Tiam ŝi ekpensis pri Li Ming.

Post vespermanĝo, ŝi iris multe pli frue al la malantaŭa ĝardeno de la hospitalo kaj eksidis sur la longa lata apogbenko, kiun ambaŭ ili bone konis, atendante lian alvenon. Tamen post longe li ne aperis. Ŝi do turnis sin al lia malsanĉambro, kiun li iam indikis. Kiam ŝi ĝoje puŝmalfermis la pordon, ŝi trovis lian liton vaka escepte de la libro kuŝanta apud la kapkuseno. Lia kunĉambrano diris al ŝi, ke Li Ming subite forpasis tagmeze pro malsukcesa savado de sia plimalboniĝa kancermalsano...

Ŝi ektremis. Ŝi sentis sian kapon rigida kaj vidis sennombrajn orstelojn antaŭ siaj okuloj, nesciante kion fari. Post longe, ŝi sin eltiris el la duonkonscio. Ekpenso ŝajne fulmis tra ŝia menso. Kaj ŝi ekprenis la libron, kiun li ofte tenis en la mano. Sur la kovrilo estis presitaj kelkaj vortoj *Manlibro por Metallaboristoj*...

Ekkomprenante ĉion, ŝi neretenable larmis.

elĉinigis **Vejdo**

Shu Ting (1952 —)

rozo en somer’ komenca
tranĉas kord-similajn ondojn
velas horizonte al neatingebla for’
nigraj nuboj kiel musk’
plene kovras la vizaĝon de l’ ĉiel’
meva grup’ por
ŝi etendas pure blankajn flugilparojn

iru for
mia dezirata eta sun’
se vi falos
dormu en la sino de l’ mar’
kun meduz-arĝenta vualsupro supre
akompane de muĝado de verdaj ondoj

ankaŭ flosu mi tiele
glat-gladita de sunlum’ la vernto
blovu min leĝere
laŭ la varmaj marj fluoj
norden, norden

en la montoĉen’ de tempo
nokton sekvas nokt’ kompakte
ni retiriĝas el la muntoĉeno de fabriko
kaj hejmiras en linioj muntoĉene
super nia kapo

kuŝas tra la ĉielvolb' la muntoĉen' de steloj
apud liniaro nia
etaj arboj stuporiĝas sur la muntoĉeno

certe steloj jam laciĝas
kelkmil jaroj jam forpasis
sed neniam ili ŝanĝas sian vojiradon
etaj arboj ĉiuj jam malsanas
fum' kaj monotono
jam senigis ilin je kolor' kaj svelto
ĉion mi jam sentas
pere de l' komuna takto

tamen strange
tio, kion mi ne povas senti
estas mia ekzistado
ŝajne la arbetoj kaj stelaro
eble pro kutimoj siaj
ne plu havas forton zorgi
pri la nuna situaci' fiksita

elĉinigis **Wang De**

Poemo

Bei Cun

poemo devas kaj legebli kaj ĉantebli
povas elbuŝiĝi kaj okupi l'koron
ĝi povas esti ensorbita de malsata tero
kun gusto dolĉa
ĝi devas dum legado
fariĝi melodi'de ĉanto
kaj dum ĉantad'ekflugi
ĝi devas havi plumojn
per mia kor'kaj ĝiaj plumoj
ĝi min sorigis je ajn tempo

poemo tagon pli briligas
pli malheligis nokton
kelktempe ĝi deprenas okulparon
per kiu eblas
mi vidi la ĉielon de natur' alia
konatojn miaj flugi tien kaj ĉi tien
sur kies vizaĝo naĝas ne suferoj
nur kredo firma
neĝblankaj vangesprimoj

poemo devas soni orelplaĉe je ekfrapo
ĝi igas longan vivon priskribebla
fariĝas la portreto poŝtsendebla
kaj prezentata antaŭ la altaro
ĝi soifigas homojn
la aŭreol' surkape de l' poeto
vertiĝaj igas homojn
post la rompado de figuro sankta lia
alnaĝas la vizaĝ' de Di' deposte
jen tio estas la tutvivo de l' poeto

elĉinigis **Ĉuto**

El Strangaĵoj de Liaozhai

DEFRAŬDOJ

I.

Foje, servisto de inspektoro hazarde staris en foiro, venis homo lukse vestita kaj alparolis kun li, kaj, iom post iom, demandis pri la nomo, rango de la mastro de la servisto, kaj tiu respondis senrezerve.

La lukse vestita homo konigis sin mem, dirante: "Mi havas familian nomon Wang kaj estas konfidenca sendito de la nobla princino."

Kaj ilia interbabilo iris pli kaj pli intime. Wang ekdemandis: "Danĝera estas kariero de ŝtatoficistoj. Tial mandarenoj ofte alpendigis sin al nobla parenco de imperiestro. Do, al kiu noblulo via mastro dependas?"

"Al neniu." respondis la servisto.

"Ho, tio ĝuste estas la ago avari pri malgranda spezo kaj forgesi pri granda danĝero," diris Wang.

"Sed al kiu dependi preferinde?" demandis la servisto.

"Mia mastro La Princino kondutis afable kaj emis protekti." diris Wang. "La vicministro N ja estis rekomende konigita de mi al ŝi. Se oni ne avarus pri mil taeloj da arĝento kiel donaco, peti aŭdiencon de la Princino ankoraŭ

ne estas malfacila afero."

Aŭdinte tion, la servisto tre ĝojis, kaj demandis kie li loĝas.

Montrante al iu pordo, Wang diris: "Ho, ĉu vi eĉ ne scias ke ni ĉiutage loĝas en la sama strateto?"

Reveninte, la servisto raportis tion al sia mastro. La inspektoro tre ĝojis, kaj, aranĝinte luksan festenon, li sendis la serviston inviti Wang.

Wang venis bonhumore. Dum festeno li babilis pri temperamento kaj ĉiutaga vivo de la Princino tre detale kaj li aldonis:

"Se ni ne loĝas en la sama strateto, mi certe ne faros servon al vi eĉ kontraŭ donaco de cent taeloj da arĝento."

Pro tio la inspektoro sentis ankoraŭ pli grandan dankon al li. Ĉe adiaŭo li petis pri la dato por aŭdienco ĉe la Princino.

"Vi preparu vian donacon," avertis Wang. "kaj mi trovu ŝancon por raporti al la princino kaj mi informos al vi pli malpli frue."

Wang revenis nur post kelkaj tagoj, rajdante sur tre impona ĉevalo. Li diris al la inspektoro: Rapide preparu vin por viziti al la Princino! Ŝi estas tre okupata. Ĉiutage, de mateno ĝis vespero serioj da vizitantoj petas ŝian aŭdiencon kaj ofte mankas al ŝi libertempo. Nun hazarde ŝi estas libera. Vi devas iri rapide; alie, vi perdos la ŝancon por eterne!"

La inspektoro do iris kun abunde da mon-donaco, sekvante post Wang.

Ili iris zigzage pli ol dek liojn kaj atingis la rezidejon de la Princino. La inspektoro descendis desur sia ĉevalo kaj humile atendis aŭdiencon.

Wang eniris la unua, kun la donaco, kaj, post longa tempo li refoje eliris, anoncante:

"Nun aŭdiencon al inspektoro N!"

Kaj kelkaj aliaj homoj sin sekve transdonis la anoncon unu post alia.

La inspektoro do eniris malrektigante sin, kaj li ekvidis ke en granda halo sidis belulino, kiu aspektis kiel feino, kun pompa vesto kaj brilaj ornamaĵoj. Ĉirkaŭ ŝi staris en vicoj servistinoj ĉiuj en silka brokata vesto.

La inspektoro sin ĵetis surteren riverenci, kaj la Princino ordonis ke oni donu al li sidilon sub tegmentrando, kaj teon en ora bovlo.

La Princino donis al li kelkajn afablajn vortojn, kaj la inspektoro humile retiriĝis for. De la interna halo oni transdonis al li du premiojn de la Princino: Paro da brokataj botoj kaj ĉapo el zibelaĵo.

Reveninte hejmen, la inspektoro sentis grandan dankon al Wang, kaj, tenante sian vizitkarton, iris al domo de Wang por danki. Tamen la pordo restis fermita kaj neniu troviĝis ene. La inspektoro ankoraŭ supozis ke Wang servanta al la princino ankoraŭ ne revenis. Dum tri tagoj li faris tri alvizitojn, sed neniam vidis Wang. La inspektoro sendis viziti al rezidejo de la Princino, kaj vidis ankaŭ nur firme ŝlositan pordon. Pridemandite, ĉiuj tieaj loĝantoj diris:

"Ĉi tie neniam loĝis la Princino. Nur kelkaj homoj luis la domon kaj logis tie antaŭ kelka tempo, sed ili ĉiuj foriris jam tri tagojn!"

Aŭdinte la raporton de la sendito, kaj la inspektoro kaj la servisto ambaŭ nur klinis sian kapon deprimiite. (daŭrigota)

tradukis **Guozhu**

◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊

Eldonas Redakcio de ***Penseo***

Ĉefredaktoro: s-ro Yida Wei (Vejdo)

Adreso: Fremdlingva Fakultato, Nanhai Kolegio de Sud-Ĉina Normala Universitato, Nanhai, Guangdong 528000, Ĉinio

Tel: (0757) 86366253 (hejme)

E-poŝto: vejdo@elerno.net

Ĉiujn kontribuaĵojn al la ĉefredaktoro.

Por legi pasintajn numerojn de Penseo, vin turnu al www.elerno.net/penlisto.htm

◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊